

дори и отвъд този праг, е показателна следната фигура, използвана в чисто публицистична, а не в поетическа ситуация: „девизът за подобър живот на ромите потъна в прахта на гетата, смесен вече с калта. - к.м.Б.М.“. Тук освен прахта (вместо сравнително по-неутралното „праха“) и калта като източници на пряка чувствителност, заслужава да се подчертае и „вече“, доколкото набелязването на степени, по които тази чувствителност ескалира, е присъщо за онова безкрайно подготвяне на поанта, разчитащо на солидния маси в от литературни наслоения по темата да низвергнатия човек. Интерес представлява фактът, че тези представи за аутсайдера, които отново са продукт на книжната словесност, се примесват по странен начин с фолклорни рефлексии и поляризации, а и с фолклорна афористичност: „На земята злото побежда винаги бързо и лесно. В Космоса - никога!“ /отговор на въпрос - гатанка/ За реда на пространственото адаптиране е необходимо да спомена и стихотворението „Художничка“ на 4-годишната Невенка от Сливен. Вечно пътуващите със светлинна скорост герои на Уолт Дисни са ситуирани, нарисувани не върху блокче за рисуване, а върху стената. Стенописите са, първо, по-мощабни и, второ, по-дълговечни от скиците в блокчето, а и не на последно място се поставя наказанието (болката по Мушг) спрямо твореца (защото не ще и дума, че родителите на Невенка биха могли да я затворят в някой гардероб заради рисуването по стените), което автоматично прави от 4-годишния автор „голям творец“.

Имайки своята предварително набелязана представа за общността, страничните на изданията фигури, представени на страниците на ромския печат като заявка за привнесен авторитет, неизбежно се улавят на въдицата на артистичното, още повече че става въпрос за популярни личности, които не по-зле от самите романи си служат с кокетството на ежедневния артистизъм. Помолен да изкаже своето пожелание към вестник „Циганите“, писателят Дончо Цончев щедро предоставя две свои белетризирани изповеди: 1. „Не мога да си представя живота на земята без циганите“; 2. „Камъните падат (от небето). И мъката пада (от душите ни)“. Като страничен за общността човек проф. Халис Окан спокойно може директно да обяви играта на полюсите като поетичност. Във всеки брой на „Циганите“ присъства страница с надслов „Един поетичен народ трябва да живее поетично“. Наред с откъсите от неговата собствена книга „Константинопол, Цариград, Истанбул“ обаче тук попадат и такива репортажи на циганско благополучие, които описват откровен кич, а авторите им (вж. например статията на